

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 31779/08
Nada ČOKO
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 17. ožujka 2015. godine u Vijeću u sastavu:

Elisabeth Steiner, *predsjednica*,
Mirjana Lazarova Trajkovska,
Julia Laffranque,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Linos-Alexandre Sicilianos,
Erik Møse,
Ksenija Turković, *suci*,

i André Wampach, *zamjenik tajnika odjela*,

uzimajući u obzir prethodno navedeni zahtjev podnesen 16. lipnja 2008. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena Vlada i odgovor na očitovanje koje je podnijela podnositeljica, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositeljica zahtjeva, gđa Nada Čoko, hrvatska je državljanica rođena 1969. godine i živi u Šibeniku. Pred Sudom su je zastupali g. Ž. Čogelja i gđa D. Čogelja, odvjetnici iz Šibenika.

2. Vladu Republike Hrvatske („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi:

4. Dana 4. lipnja 1997. godine podnositeljica zahtjeva dobila je otkaz na radnom mjestu u tvrtki B.

1. Glavni postupak

5. Dana 8. srpnja 1997. godine ona je podnijela građansku tužbu Općinskom sudu u Šibeniku u kojoj je tražila da se odluka tvrtke o njezinom otkazu preinači. Tvrtka B. imala je dva zastupnika u postupku, gđu B. i g. K.

6. Presudom od 17. rujna 1997. godine (dalje u tekstu: „presuda”) Općinski sud u Šibeniku presudio je u korist podnositeljice zahtjeva i naložio njezino vraćanje na rad.

7. Presudom od 15. lipnja 1998. godine Županijski sud u Šibeniku odbio je žalbu tužene tvrtke i potvrdio glavnu presudu. Zastupniku podnositeljice zahtjeva uručena je kopija drugostupanjske presude Županijskog suda u Šibeniku dana 5. veljače 1999. godine. Kopija je uručena g. K. dana 17. ožujka 1999. godine, a gđi B. dana 25. veljače 2000. godine.

8. Dana 7. ožujka 2000. Općinski sud u Šibeniku ovjerio je podnositeljčinu kopiju glavne presude žigom pravomoćnosti i ovršnosti. Ti su žigovi označavali da je presuda (a) postala pravomoćna dana 15. lipnja 1998. godine i (b) stekla svojstvo ovršnosti dana 7. ožujka 2000. godine.

9. Dana 6. ožujka 2002. godine tužena tvrtka uložila je žalbu Općinskom sudu u Šibeniku tražeći da se ukine potvrda o ovršnosti glavne presude. Pri tome je tvrdila da je u potvrdi pogrešno navedeno da je dotična presuda stekla svojstvo ovršnosti 7. ožujka 2000. godine, dok je uistinu stekla svojstvo ovršnosti ranije. Do greške je došlo zbog činjenice što je Općinski sud, prilikom određivanja datuma ovršnosti, pogrešno uzeo u obzir datum na koji je presuda bila uručena gđi B. umjesto datuma na koji je bila uručena g. K.

10. Dana 29. svibnja 2006. godine Općinski sud u Šibeniku ukinuo je potvrdu o ovršnosti od 7. ožujka 2000. godine. Općinski sud smatrao je da, budući da je glavna presuda bila uručena g. K. dana 17. ožujka 1999. godine, ona je stoga već stekla svojstvo ovršnosti 26. ožujka 1999. godine, nakon što je istekao paricijski rok za dobrovoljno ispunjenje od osam dana (vidi stavke 23. - 25. u daljnjem tekstu). Mjerodavni dio odluke glasi kako slijedi:

„Potvrda o ovršnosti [glavne] presude Općinskog suda u Šibeniku ... ovime se ukida.

[...]

Presuda [...] je postala pravomoćna dana 15. lipnja 1998. godine, na dan presude Županijskog suda u Šibeniku [...] kojom je žalba tuženika odbačena.

Presuda Županijskog suda u Šibeniku [...] uručena je jednom od dva zastupnika tuženika dana 17. ožujka 1999. godine, što znači da je osmodnevni rok za dobrovoljno ispunjenje pravomoćne presude počeo teći 18. ožujka 1999. godine, te je nakon protoka tog roka presuda stekla svojstvo ovršnosti.

Činjenica da je drugostupanjna presuda uručena zastupniku drugog tuženika dana 25. veljače 2000. godine nema nikakvog značaja za ovršnost [te] presude [...]

Budući da je ovaj sud vezao izdavanje potvrde o ovršnosti s datumom uručivanja drugom zastupniku tuženika ..., ne imajući na umu da je ista propisno uručena tuženiku preko zastupnika [...], potvrda o izvršnosti ovime se ukida.”

11. Dana 26. srpnja 2006. godine podnositeljica zahtjeva uložila je žalbu protiv te odluke u kojoj je tvrdila da je od 5. veljače 1999. godine, datuma na koji joj je uručena glavna presuda, ona svakodnevno slala upite o ovršnosti presude pisarnici Općinskog suda, ali je tek 7. ožujka 2000. godine dobila potvrdu o ovršnosti. Podnositeljica zahtjeva također je tvrdila da taj datum ne treba mijenjati, čak i ako je samo datum na koji je glavna presuda uručena prvom od dva zastupnika podnositeljice uzet u obzir, jer se rok pravilno računao od datuma na koji je potvrda o prihvaćanju uručivanja vraćena Općinskom sudu.

12. Dana 16. travnja 2007. godine Županijski sud u Šibeniku odbio je žalbu podnositeljice i potvrdio prvostupanjnu odluku. Utvrdio je da je glavna presuda doista uručena g. K. dana 17. ožujka 1999. godine te je stekla svojstvo ovršnosti osam dana kasnije.

13. Dana 18. srpnja 2007. godine podnositeljica zahtjeva podnijela je ustavnu tužbu tvrdeći da su joj rješenja Općinskog suda u Šibeniku i Županijskog suda u Šibeniku uskratila mogućnost da ovrši pravomoćnu presudu kojom stječe pravo na vraćanje na posao, budući da su isti retroaktivno stvorili situaciju zbog koje je njezin zahtjev za ovrhu podnesen izvan zakonskog roka od trideset dana propisanog u članku 238. Ovršnog zakona (vidi stavak 28. ove presude). Podnositeljica zahtjeva prigovorila je na značajan jaz između datuma kada je prvi predstavnik tuženika g. K. potpisao potvrdu o prihvaćanju uručivanja i datuma kada ju je vratio Općinskom sudu u Šibeniku.

14. Dana 29. studenoga 2007. godine Ustavni sud Republike Hrvatske proglasio je ustavnu tužbu podnositeljice zahtjeva nedopuštenom zbog toga što sporna rješenja nisu podlijegala ocjeni ustavnosti budući da se ne mogu smatrati rješenjima iz članka 62. stavka 1. Zakona o Ustavnom sudu (vidi stavak 21. ove presude) protiv kojih se može podnijeti ustavna tužba.

2. Ovršni postupak

15. U međuvremenu, dana 7. ožujka 2000. godine podnositeljica zahtjeva podnijela je zahtjev za ovrhu glavne presude Općinskog suda u Šibeniku. Ona je također tražila isplatu zaostalih plaća u razdoblju od 1. lipnja 1997. godine do 11. veljače 1998. godine.

16. Odlukom od 23. svibnja 2000. godine Općinski sud u Šibeniku izdao je rješenje o ovrsi i naložio tuženoj tvrtki da se podnositeljica zahtjeva vrati na rad u roku od osam dana. No odbacio je njezin zahtjev za isplatu zaostataka plaća.

17. I podnositeljica zahtjeva i tužena tvrtka žalili su se protiv tog rješenja. U svojoj žalbi tužena tvrtka tvrdila je da podnositeljica zahtjeva nije postupila u skladu sa zakonskim rokom od trideset dana za traženje ovrhe navedene u članku 238. Ovršnog zakona (vidi prethodni stavak 28.) zbog toga što joj je drugostupanjska presuda od 15. lipnja 1998. godine uručena već 5. veljače 1999. godine, ali je zatražila ovrhu tek 7. ožujka 2000. godine (vidi prethodne stavke 7. - 8. i 15.).

18. Dana 22. listopada 2001. godine Županijski sud u Šibeniku odbacio je žalbu tužene tvrtke. Utvrdio je da je podnositeljica zahtjeva podnijela zahtjev za ovrhu glavne presude istoga dana kada je presuda stekla svojstvo ovršnosti te je stoga poštovala zakonski rok propisan u članku 238. Ovršnog zakona (vidi prethodne stavke 8. i 15. i stavak 28. u daljnjem tekstu). Istovremeno, sud je uvažio žalbu podnositeljice zahtjeva i ukinuo dio prvostupanjske odluke o odbacivanju zahtjeva podnositeljice za isplatu zaostataka plaća.

19. U ponovljenom ovršnom postupku Općinski sud u Šibeniku održao je raspravu 6. ožujka i 3. travnja 2002. godine. Te su rasprave odgođene nakon što je tužena tvrtka zatražila od suda da pričeka odluku o njezinom zahtjevu da se ukine potvrda o ovršnosti glavne presude (vidi prethodni stavak 9.). Druga rasprava održana je 7. svibnja 2002. godine. To je odgođeno zbog mogućnosti da stranke sklope izvansudsku nagodbu. Na raspravi održanoj 3. travnja 2003. godine sud je odlučio proslijediti cijeli spis predmeta svom predsjedniku radi donošenja odluke po zahtjevu tužene tvrtke da se ukine potvrda o ovršnosti.

20. Rješenjem od 22. kolovoza 2007. godine Općinski sud u Šibeniku, pozivajući se na članak 67. stavak 1. Ovršnog zakona (vidi prethodni stavak 27.), obustavio je ovršni postupak zbog toga što je potvrda o ovršnosti u međuvremenu ukinuta (vidi prethodne stavke 10. i 12.). Podnositeljica zahtjeva nije se žalila protiv te odluke.

B. Mjerodavno domaće pravo

1. Ustavni zakon o Ustavnom sudu Republike Hrvatske

21. Mjerodavan dio Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske iz 1999. godine („Narodne novine” br. 99/99 od 29. rujna 1999. – „Zakon o Ustavnom sudu”), kako je izmijenjen Ustavnim zakonom o izmjenama i dopunama Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske iz 2002. godine („Narodne novine” br. 29/2002 od 22. ožujka 2002.), koji je stupio na snagu 15. ožujka 2002. glasi kako slijedi:

Članak 62.

„(1) Svatko može podnijeti Ustavnom sudu ustavnu tužbu ako smatra da mu je pojedinačnim aktom tijela državne vlasti, tijela jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave ili pravne osobe s javnim ovlastima, kojim je odlučeno o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela, povrijeđeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda zajamčena Ustavom, odnosno Ustavom zajamčeno pravo na lokalnu i područnu (regionalnu) samoupravu (u daljnjem tekstu: ustavno pravo) ...

2. Ako je zbog povrede ustavnih prava dopušten drugi pravni put, ustavna tužba može se podnijeti tek nakon što je taj pravni put iscrpljen.

3. U stvarima u kojima je dopušten upravni spor, odnosno revizija u parničnom ili izvanparničnom postupku, pravni put je iscrpljen nakon što je odlučeno i o tim pravnim sredstvima.”

2. Zakon o parničnom postupku

22. Mjerodavan dio Zakona o parničnom postupku („Narodne novine Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije”, br. 4/77 s naknadnim izmjenama i dopunama, i Narodne novine Republike Hrvatske br. 53/1991 s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je na snazi od 1. srpnja 1977. godine glasi kako slijedi:

Članak 138.

„Ako stranka ima više zakonskih zastupnika odnosno punomoćnika, dovoljno je dostavu obaviti jednom od njih.”

Članak 333. (1)

„Presuda koja se više ne može pobijati žalbom postaje pravomoćna ako je njome odlučeno o zahtjevu tužbe ili protutužbe.”

Članak 334. (2)

„Prema strankama presuda ima učinak tek od dana kad im je dostavljena.”

23. Članak 328. propisuje vremenski rok u kojem ovršenik može dobrovoljno ispoštovati (izvršiti) presudu (paricijski rok). Podnošenje (dopuštene) žalbe obustavlja protok paricijskog roka. Ta odredba glasi kako slijedi:

„Kad se stranci u presudi nalaže izvršenje kakve činidbe, odredit će se i rok u kojemu je tu činidbu dužna izvršiti.

Ako posebnim propisima nije drugačije određeno, rok za izvršenje činidbe jest petnaest dana. Međutim, za činidbe koje se ne sastoje u novčanom davanju sud može odrediti dulji rok. [...]

Rok za izvršenje činidbe počinje teći prvog dana nakon dostave prijepisa presude stranci kojoj je naloženo izvršenje.”

24. Članak 436. propisuje da je paricijski rok u radnim sporovima osam dana.

3. Ovršni zakon

(a) Mjerodavne odredbe

25. Mjerodavni dio Ovršnog zakona iz 1996. godine (Narodne novine Republike Hrvatske, br. 57/96 s naknadnim izmjenama i dopunama) koji je bio na snazi u razdoblju od 11. kolovoza 1996. godine do 14. listopada 2012. godine, u relevantno je vrijeme propisivao sljedeće:

Ovršnost odluke

Članak 23. stavak 1.

„Sudska odluka kojom je naloženo ispunjenje tražbine na neko davanje ili činjenje ovršna je ako je postala pravomoćna i ako je protekao rok za dobrovoljno ispunjenje. Rok za dobrovoljno ispunjenje teče od dana dostave odluke ovršeniku ako zakonom nije drukčije određeno.”

Potvrda o ovršnosti

Članak 33.(1) i (2)

„(1) Ako se prijedlog za ovrhu podnosi sudu koji o tražbini nije odlučivao u prvom stupnju, uz prijedlog se podnosi ovršna isprava, u izvorniku ili ovjerovljenom prijepisu, na kojoj je stavljena potvrda o ovrši [...].

(2) Potvrdu o ovršnosti daje sud, odnosno tijelo koje je odlučivalo o tražbini u prvom stupnju.

(3) Potvrdu o ovršnosti za izdavanje koje nisu bili ispunjeni zakonom propisani uvjeti ukinut će rješenjem isti sud, odnosno tijelo, na prijedlog ili po službenoj dužnosti.”

26. Članak 37. stavak 5., kakav je bio na snazi u relevantno vrijeme, propisivao je da ovršni sud nema pravo po službenoj dužnosti odbiti prijedlog za ovrhu utemeljen na sudskoj presudi koja je, do trenutka u kojem se odlučivalo o prijedlogu, postala pravomoćna no nije još stekla svojstvo ovršnosti. Posljedično, ovršni sud mora odbiti prijedlog za ovrhu ako je utemeljen na sudskoj presudi koja nije postala pravomoćna. Članak 37. stavak 5. glasi kako slijedi:

„Sud neće po službenoj dužnosti odbiti ovršni zahtjev utemeljen na pravomoćnoj sudskoj odluci, sudskoj nagodbi ili javnobilježničkoj ispravi zato što te isprave u vrijeme odlučivanja o ovršnom prijedlogu nisu stekle svojstvo ovršnosti [...].”

27. Članak 67. stavak 1. Ovršnog zakona, kakav je bio na snazi u relevantno vrijeme, naveo je razloge na temelju kojih je ovršni sud mogao obustaviti ovrhu. Ta odredba glasi kako slijedi:

„Ako ovim Zakonom nije drukčije određeno, ovrha će se obustaviti po službenoj dužnosti, ako je ovršna isprava pravomoćno ukinuta, preinačena, poništena, stavljena izvan snage ili je na drugi način određeno da je bez učinka, odnosno ako potvrda o ovršnosti bude ukinuta.”

28. Glava 21. Ovršnog zakona uređivala je izvršenje presuda kojima se nalaže vraćanje zaposlenika na rad. Mjerodavna odredba te glave glasi kako slijedi:

Rok za podnošenje prijedloga za ovrhu

Članak 238.

„Prijedlog za ovrhu [na temelju ovršne isprave kojom se poslodavcu nalaže da ponovno zaposli zaposlenika (...)] može se podnijeti u roku od trideset dana od dana kada je ovrhovoditelj stekao pravo da taj prijedlog podnese.”

(b) Doktrina

29. Hrvatski pravni stručnjaci izrazili su mišljenje kako ukidanje potvrde o ovršnosti nije automatski dovelo do obustave ovršnog postupka, kako je sugerirao tekst članka 67. stavka 1. Ovršnog zakona (vidi prethodni stavak 27.). To je posebice bilo tako u situacijama poput one iz članka 37. stavka 5. istog zakona, naime, u kojima je presuda koju se želi ovršiti postala pravomoćna, ali još nije stekla svojstvo ovršnosti (vidi prethodni stavak 26.). U takvim situacijama ovršni sud nije imao pravo obustaviti ovršni postupak. Posebice (vidi Dika, Mihajlo: *Građansko ovršno pravo*, Narodne novine, Zagreb, 2007., str. 416.):

„Ako je potvrda o izvršnosti ukinuta iz razloga koji ne sprečavaju [ovrhovoditelja da] traži ovrhu bez takve potvrde (članak 37. stavak 5. [Ovršnog zakona]), činjenica da je potvrda o ovršnosti ukinuta ne može biti razlog za obustavu [ovršnog postupka].”

30. Što se tiče pitanja kako se rok propisan u članku 238. Ovršnog zakona (vidi prethodni stavak 28.) trebao izračunati, ista su tijela iznijela sljedeće stajalište (vidi predmet Dika, Mihajlo: *op.cit.*, str. 718.):

„Rok [u pitanju] u načelu treba izračunavati od trenutka kad ovršna isprava [primjerice, presuda] stekne svojstvo ovršnosti. Međutim, s obzirom da ovrhovoditelj mora ostvariti svoje pravo u tom roku, trenutak u kojem rok počinje teći mora se preklapati s trenutkom kad ovrhovoditelj sazna da je [presuda koju se želi ovršiti] stekla svojstvo ovršnosti. Obično je potrebno pričekati neko vrijeme kako bi se saznalo je li i [ako da,] kada ovršenik primio prvostupanjsku [presudu] te je li se on ili ona žalila na nju [, i ako da,] kad je drugostupanjska [presuda] kojom se odbija žalba i potvrđuje prvostupanjska presuda uručena ovršeniku te kad je istekao paricijski rok za dobrovoljno ispunjenje koji je počeo teći od datuma uručivanja te [drugostupanjske presude]. Stoga treba smatrati da rok od trideset dana treba početi teći od datuma kad je sud mogao izdati potvrdu o ovršnosti.

[...]

S obzirom da sud nema pravo po službenoj dužnosti proglasiti prijedlog za ovrhu utemeljen na sudskoj presudi nedopuštenim (...) samo zato što [presuda koju se nastoji izvršiti] nema potvrdu o ovršnosti u trenutku kad se odlučuje o prijedlogu za ovrhu, ili odbiti takav prijedlog jer presuda koju treba izvršiti nije stekla svojstvo ovršnosti (članak 37. stavak 5. [Ovršnog zakona]), treba se smatrati da zaposlenik ima pravo podnijeti prijedlog za ovrhu čak i prije nego [presuda koju se nastoji izvršiti] stekne svojstvo ovršnosti [...].”

PRIGOVOR

31. Podnositeljica zahtjeva prigovorila je na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije da su joj domaći sudovi ukidanjem potvrde o ovršnosti glavne presude uskratili mogućnost da ospori tu presudu.

PRAVO

32. Podnositeljica zahtjeva prigovorila je kako ona nije bila u mogućnosti osporiti glavnu presudu kojom je naloženo njezino vraćanje na posao zbog toga što su domaći sudovi neopravdano ukinuli potvrdu o ovršnosti presude. Pozvala se na članak 6. stavak 1. Konvencije koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi [...] svatko ima pravo da [...] sud pravično [...] ispita njegov slučaj.”

33. Vlada je osporila dopuštenost ovog zahtjeva na tri temelja. Tvrdila je da podnositeljica zahtjeva nije poštovala pravilo o šest mjeseci i da nije iscrpila domaća pravna sredstva te da je njezin zahtjev u svakom slučaju očigledno neosnovan.

Neiscrpljenost domaćih pravnih sredstava

(a) Podnesci stranaka

34. Vlada je tvrdila da podnositeljica zahtjeva nije iscrpila dostupna domaća pravna sredstva, *inter alia*, zbog toga što se ona nije žalila protiv rješenja Općinskog suda u Šibeniku od 22. kolovoza 2007. godine (vidi prethodni stavak 20.), kojim je sud obustavio ovršni postupak.

35. Podnositeljica zahtjeva odgovorila je da takva žalba ne bi bila učinkovita jer je na temelju članka 67. Ovršnog zakona (vidi prethodni stavak 27.) ukidanje potvrde o ovršnosti automatski rezultiralo obustavom ovršnog postupka.

(b) Ocjena Suda

36. Sud primjećuje da se prema hrvatskim pravnim stručnjacima članak 67. (vidi prethodni stavak 27.) ne može promatrati izolirano, već u kombinaciji s drugim odredbama Ovršnog zakona, odnosno njegovim člankom 37. stavkom 5. (vidi prethodni stavak 26.). Konkretno, prema njegovom mišljenju ovršni sud nije bio ovlašten obustaviti ovršni postupak na temelju Ovršnog zakona ako je potvrda o ovršnosti ukinuta isključivo zato što presuda koju se htjelo ovršiti (još) nije postala pravomoćna (vidi stavak 29. ove presude). Stoga izgleda da, *a fortiori*, ovršni sud nije imao pravo to učiniti niti u situaciji poput one u ovom predmetu u kojem je jedini

razlog zbog kojeg je potvrda o ovršnosti ukinuta bio taj što je presuda koju se htjelo ovršiti stekla svojstvo ovršnosti prije od navedene potvrde. Doista, u takvim bi situacijama bilo neumjesno obustaviti ovrhu budući da ovrhovoditelj može u bilo kojem trenutku dobiti novu potvrdu o ovršnosti s točnim datumom i ponovno podnijeti zahtjev za ovrhu.

37. Zbog ovih razloga Sud ne može prihvatiti tvrdnju podnositeljice zahtjeva (vidi prethodni stavak 35.) kako joj podnošenje žalbe protiv rješenja Općinskog suda u Šibeniku od 22. kolovoza 2007. godine da obustavi ovršni postupak ne bi dalo nikakve izgleda za uspjeh. Da je to učinila, podnositeljica zahtjeva bi domaćim sudovima pružila priliku da ukinu tu odluku, nakon čega bi oni imali priliku ispitati je li, unatoč ukidanju potvrde o ovršnosti, podnositeljica zahtjeva ipak podnijela zahtjev za ovrhu glavne presude unutar roka od trideset dana propisanog u članku 238. Ovršnog zakona (vidi prethodni stavak 28.). Prema toj odredbi dotični rok je počeo teći od datuma kada je „ovrhovoditelj stekao pravo na podnošenje zahtjeva za ovrhu”, a taj datum nije nužno trebao odgovarati datumu na koji je presuda stekla svojstvo ovršnosti (vidi prethodni stavak 30.).

38. Budući da se stoga činilo mogućim osporiti glavnu presudu čak i ako je potvrda o ovršnosti bila ukinuta, od podnositeljice zahtjeva prvenstveno se zahtijevalo, kako bi poštovala članak 35. stavak 1. Konvencije, da iskoristi pravna sredstva u ovršnom postupku. Međutim, ona to nije učinila jer nije podnijela žalbu protiv rješenja Općinskog suda u Šibeniku od 22. kolovoza 2007. godine.

39. Ako ostane bilo kakva sumnja glede djelotvornosti tog pravnog sredstva, Sud se poziva na svoju stalnu sudsku praksu prema kojoj postojanje pukih sumnji u izgleda za uspjeh konkretnog pravnog sredstva koje nije očito uzaludno nije valjan razlog da se ne iskoristi taj način dobivanja zadovoljštine (vidi, na primjer, predmet *Vučković i drugi protiv Srbije* [GC], br. 17153/11, stavci 74. i 84., 25. ožujka 2014.).

40. Slijedi da je ovaj zahtjev nedopušten na temelju članka 35., stavka 1. zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava te ga stoga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

41. S obzirom na ovaj zaključak, Sud ne nalazi potrebnim osvrnuti se na preostale prigovore Vlade koji se odnose na nedopuštenost (vidi prethodni stavak 33.).

Iz tih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 9. srpnja 2015. godine.

André Wampach
Zamjenik tajnika

Elisabeth Steiner
Predsjednica

Prijevod, lekturu i pravnu redakciju napravila prevoditeljska agencija „Ciklopea“ d.o.o. Zagreb. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava nije odgovoran za točnost prijevoda i sadržaja.